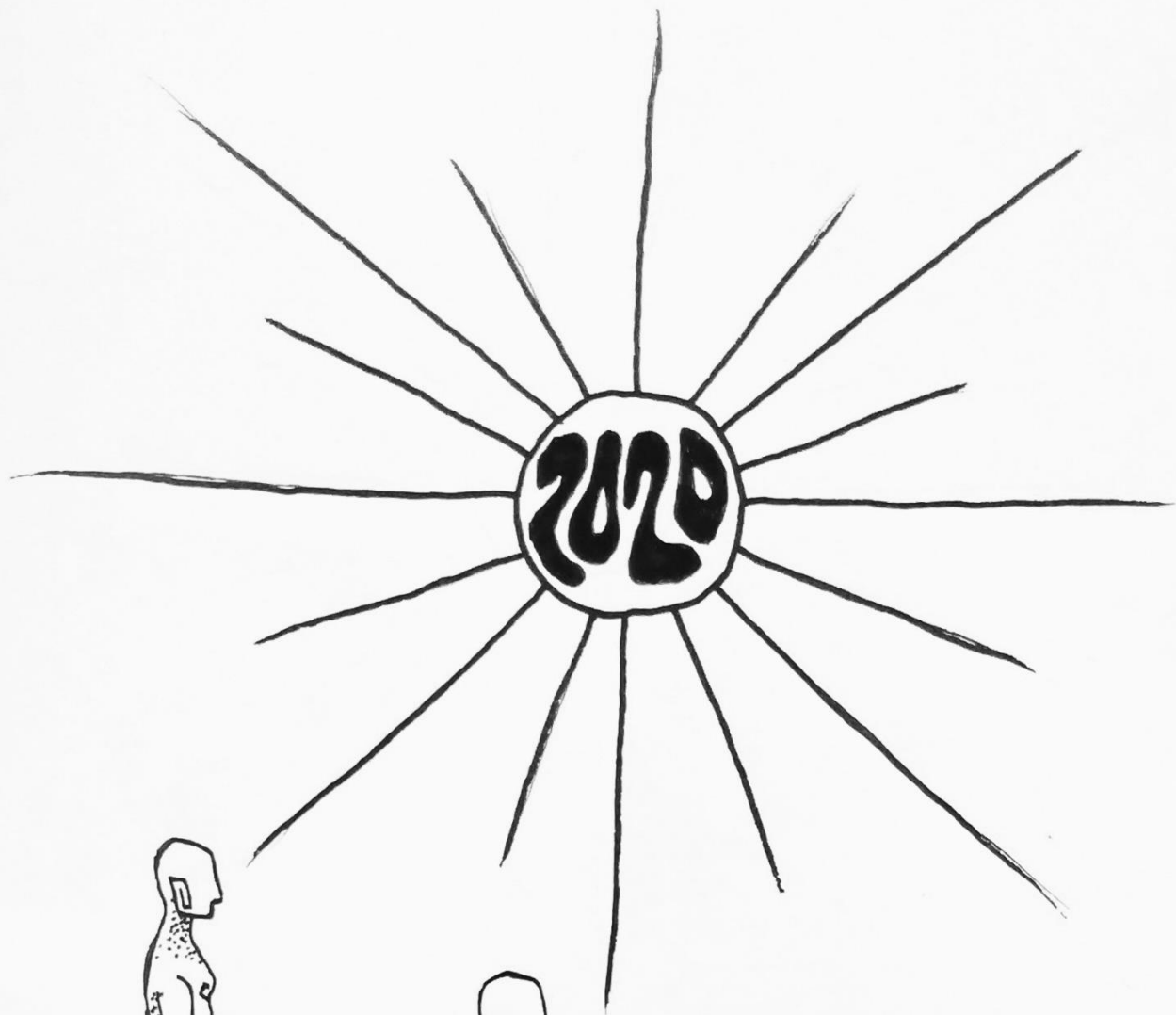

ÚVODNÍ SLOVO

Ahoj Álejáci,

Je tu nový rok, nový měsíc, tak tedy samozřejmě i nové Aleo. S příchodem nové dekády, každý z nás doufal, že bude lepší než ta předchozí, ale už teď, v prvním měsíci, většinu z nás už rok 2020 zklamal. V tomto čísle se budeme zabývat vším špatným co už se letos událo. A je toho spoustu.

Špatnou věcí například je, že se naše redakce tenčí. Když byste prolistovali časopisem, najdete pouhé tři věci, které nebyly napsány letošními maturanty. No a vzhledem k tomu, že se jim maturity blíží znamená to, že nás bude brzy v redakci opravdu malinko. Proto se obracíme na Vás, Alejáci, na pisálky, vtípkaře, grafiky a fotografy abyste se nám ozvali na emailu aleo.clanky@gmail.com ať už s nápadem na specifický článek či prostou touhou přidat se k nám. Děkujeme že se Aleo mohlo dožít veliké dvacítky a užijte si časopis.

- za redakci časopisu: Johana Trejtnar, KA

OBSAH

2	ÚVOD
3	KAREL ČAPEK
4	KAVÁRENSKÝ POVALEČ
6	NOVINKY 2020 A POLEMIKA NAKONEC
8	DĚDEČKU HŘÍBEČKU, BUDEME SE I TENTO ROK BÁT?
9	NEJASNÁ BUDOUCNOST
10	AUSTRÁLIE V PLAMENECH
12	ZPOVĚĚ ZAHRANIČNÍHO STUDENTA
14	PŘIJÍMAČKY ČISTĚ PRO VĚDECKÉ ÚČELY
16	MÓDNÍ POLICIE
19	ARTHUR RUSSELL
20	STUDENTSKÁ OTÁZKA
20	FOTOKOUTEK
21	ŠŤASTNÝ NOVÝ ROK
22	REDAKCE

KAREL ČAPEK 130 LET! (*9. 1. 1880)

Během vysokoškolských studií se scházeli bratři Čapkové se svými spolužáky a dalšími umělecky orientovanými lidmi v kavárně Union. Sečtělý Karel Čapek s bratrem v této společnosti vyniká, - uměním a především tedy jeho kritice se zabýval od roku 1907 svými výtvarnickými a literárními referáty. Ve společnosti byla dvojice bratrů jednotná ve svém odívání, názorech i formulacích. V debatách se, stejně jako v literatuře, vzájemně doplňovali a korigovali. Byli velmi dobře vychovaní, na jejich „exkluzivní“ chování si zvykaly už slečny v tanečních.

Chceš se o Čapkově životě a zejména o jeho dětství dozvědět víc?. Použij QR kód a přečti si moji seminárku, ať ji alespoň k něčemu užije.

Pokud ti to nejde, tak DM, protože opisovat tohle se ti asi nechce:

https://docs.google.com/document/d/1cT0v_SY7N-EUgnYoOozSWyZPEQICwykiJdCDPJh9yVE/edit

- Eliška Polejová, OA

KAVÁRENSKÝ POVALEČ

Leden. **Čas nemám, ale**¹ to je jen taková předmaturitní **Etapa**². Vánoce uběhly rychle, bohužel nejsou **Bez konce**³. V **Mezičase**⁴ jsem stihla tak **Halabala**⁵ napsat seminárku, teď **Jen**⁶ ještě najít správný **Kabinet**⁷ a odevzdat ji. Sakra, **Těsně vedle**⁸. Tak je **Nahoře**⁹ nebo **Dole**¹⁰? Hm, to mám teda **Štěstí**¹¹. Nikdo **Nikde**¹². Tak zkusím **Sborovnu**¹³. Nebo vlastně venku tu **Lavičku**¹⁴. Nojo, je **Tady**¹⁵. **My life is good**¹⁶, ještě bych si dala ten **Můj**

¹ A taky asi nemáš čas jet do Písku, kde se kavárna nachází. Já ho bohužel neměla, ale prý maj fakt dobrý kafe a ceny samozřejmě příjemně nepražský.

² Pokud máte rádi dobré jídlo a sledujete instagram, určitě znáte @pg_foodies. Petr s Gabi, food blogeri, si nedávno otevřeli v Karlíně svoje bistro. A kdo jiný ti naservíruje víc instagrammable jídlo, než samotní blogeri, žejo.

³ Další výlet bude do Kladna. Jestli ti něco říká kavárna Mezi řádky, Bez konce funguje pod stejnou organizací na stejném principu - obsluhu tvoří handicapovaní a tak tím kafem přispěješ i na dobrou věc.

⁴ Když už jsem zabrousila do toho přispívání, v Mezičasy můžeš přispět na seniory po devadesátce (Život90). Kavárnička na Betlémském náměstí je navíc velmi útulná, dřevěná a specificky voňavá.

⁵ Sem by mě člověk dostal jen přes mojí mrtvolu, ale třeba máš mladšího sourozence, hlídáš a nebo by na kafe zašli mamča s tátou. Halabala je cafe&baby a v nabídce mají i dětské kafičko.

⁶ Café Jen. Jen taková skvělá, neformální, sousedská, vršovická kavárna.

⁷ I kdyby byl kabinet v 336 sebelepší, do tohohle kabinetu budeš stejně chodit radši.

⁸ Burundi. Kavárno-hospoda. Spíš hospoda.

⁹ Tam je kavárna.

¹⁰ Tam je restaurace.

¹¹ Jestli sázíš, budeš ji milovat. Ke kávě dostaneš stírací los - jestli máš štěstí, staneš se ojedinělým exemplářem studenta, který za kávu nic neutratil a ještě vydělal.

¹² Do třetice, Pardubice. Až se zase budeš domlouvat, kde se sejdete a dostane se ti jen strohého "nikde" nebo "nechci nikam", tak už víš kam. Nikam.

¹³ Sborovna je svatým místem a v Brně to platí doslova, protože se nachází v bývalém funkcionalistickém kostele.

¹⁴ V Lavičce si můžeš venku v zahrádce posedět skoro tak dobře, jako v lavičce v parku.

¹⁵ Mrňavý bistro přímo na autobusový zastávce na Zelený. Maj kafe a palačinky, víc snad vědet nepotřebuješ.

¹⁶ Může být ještě lepší s lívanci, na které jsou tady opravdovými specialisty.

šálek kávy¹⁷. Ale jaký **Místo**¹⁸? To je **Imrvere**¹⁹ rozhodování. Chtělo by to **Jakoby kavárnu**²⁰, ale dala bych si i něco k jídlu, takže spíš **Jakoby bistro**²¹. Asi zajedu do **Dei-Witz**²². Nebo ne, stejně to nejlepší kafe dělá **Tvoje máma**²³. Tak se stavím **Na kus řeči**²⁴. A tohle píšu **Jen tak**²⁵, nad šálkem, **Yes, kafe**²⁶.

P. S.: Neboj se jít letos **Proti proudu**²⁷.

- Eliška Polejová, OA

¹⁷ Jakmile uslyšíš někdy spojení káva a Doubleshot, nemůžeš šlápnout vedle.

¹⁸ V Místě to platí jakbysmet. Tyhle dvě originální doubleshotí kavárny je hřích neznat, natož nenavštívit. A jestli Doubleshot neznáš, tak honemrychle googli.

¹⁹ Výběrová káva a domácí jídlo. To (imrvere) chceš.

²⁰ Jakoby ja tám nebyla, protože je to jakoby v Ostrově někde u Varů a otevřeli před dvěma týdny, takže na to jakoby nejsou recenze.

²¹ Tohle je jakoby lepší, ale pořád jsem moc velkej pragocentrik na to, abych jela do Berouna. Nabízej tu zdravou výživu a netradiční chutě, čímž teda myslej matchu, ale jinak je to normální kavárno-bistro-bar. Proto to jakoby.

²² Za Povaleče tuhle kavárnu nedoporučuju. Jídlo i kafe velký šatný a na firemní facebookové stránce se lekneš paní majitelky. Je to fakt takový nepovedený Witz.

²³ Tvoje máma bydlí ve Vršovicích a kafe ti uvaří s mateřskou láskou.

²⁴ Kafárna. Já znám tu na Vinohradech, ale je i v Podolí. Žádnou velkou estetiku tu nenajdeš, ale můžeš si zahrát oldschoolový deskovky.

²⁵ Až půjdeš jen tak bruslit na Hvězdu, stav se tam z ledu trochu ohřát. Můj osobní tip je ale vedlejší Čokolaterie;)

²⁶ Yes kafe je opravdu silná hipstrárna. Vousaté lumbersexuály tady můžeš pozorovat v přirozeném prostředí - na wannabe dřevěném (vypolstrovaném) špalku, který si dávají pod zadek.

²⁷ Proti proudu karlínská kavárna moc nejde, protože karlínský kavárny jsou skvělý všechny. Je to tu computer-friendly, ale až tě počítač omrzí, radši se dívej ven do klidné ulice. Nebo si na ní v létě rovnou sedni.

NOVINKY 2020 A POLEMIKA **NAKONEC**

Devatenáctý den nové dekády a věci se dějí rychleji, než by se nám možná líbilo. Rok 2020 nevypadá jak jsme si ho mnozí před patnácti lety představovali, žádný létající auta, žádný psycho futuristický města. V budoucnosti však jsme, jen to není tak očividně vidět, a naopak se to víc promítá na společnosti. Nový rok je ve znamení rychlosti a propojení, globalizace je extrémní a politika se řeší na sociálních sítích. Zvláštní doba. Ráda bych tedy probrala pár věcí, co už se v roce 2020 stalo.

Začala bych nepříjemnou a napjatou situací v Íránu. Všichni asi tušíte, co se dělo nebo děje, ale rychle to zrekapituluji pro ty, co ne. Qasem Soleimani, íránský armádní velitel, byl 3. ledna na nařízení Donalda Trumpa zasřelen po obvinění z plánování teroristických útoků a zapříčinění smrti amerických vojáků. Pro Írán to bylo zahájení války a zaútočili tak na americké vojenské základny na území Iráku. Také tam bylo sestřeleno ukrajinské dopravní letadlo a zemřelo tak 176 lidí na palubě. Sestřelení bylo zapříčiněno íránskou protivzdušnou obranou, která byla v pohotovosti a bez ověření vyslala rakety. Prezident se za to omluvil a viníci budou souzeni.

Bizarní na celé situaci taky je, jak to americký prezident komentuje na Twitteru. Jeden tweet z 5. ledna byl obzvlášť pěkný. Napsal, že USA utratilo dvě triliardy dolarů za military equipment, takže jsou teď největší a NEJLEPŠÍ armáda na světě a tak jestli prý Írán jen zlomí vlásek Američanovi, tenhle BEAUTIFUL EQUIPMENT na ně bez váhání pošle. Už jen používat slovo „beautiful“ při mluvení o zbraních je podle mě fakt sick.

Mezitím v Asii vypukla nová virová epidemie. Ve východní Číně, na tržišti města Wu-chan, se díky špatné hygieně rozšířil koronavirus jménem 2019-nCoV.

Vzhledem k tomu, že se na trhu obchoduje se živými zvířaty, ta se tam také hned na místě vraždí a jedí, není se moc čemu divit. Tento virus se šíří ze člověka na člověka vzdušnou cestou a je přenosný už v inkubační době. Projevuje se kašlem, teplotou a nachlazením. Už má na svědomí 56 mrtvých a víc než 1000 nakažených (ze dne 26.1). Virus se šíří rychleji než virus SARS v roce 2003 a ještě ke všemu začal pravděpodobně mutovat. Minulou středu se však sešla Světová zdravotnická organizace (WHO) a došla k závěru, že 2019-nCoV zatím nepředstavuje ohrožení veřejného zdraví mezinárodního významu. Ti, kteří na virus umírají, jsou většinou staří lidé nebo naopak děti a prostě obecně lidé s oslabenou imunitou. Také je problém, že v Číně to lidé často nemůžou jít domů vyležet a i s horečkami chodí do práce. Největší riziko pro zbytek světa je tedy v podstatě to, že virus bude dále mutovat. Pak bych jen rychle sesumírovala, jak to vypadá v Austrálii, jelikož to za mě je větší ohlášení třetí světový, než Írán. Už shořelo víc než 100 000 km čtverečních a 28 lidí a víc než miliarda zvířat zemřelo. I přes to, že nejhorší požáry už má Austrálie za sebou, pořád hoří státy New South Wales a Victoria a Kangaroo island. A proč se vlastně z Austrálie stalo tohle (doslova) peklo? Vzhledem k Australskému podnebí je v tuhle dobu vedro k nevydržení normální a dokonce ani sem tam nějaký požár není nic neobvyklého. Ovšem díky globálnímu oteplování tam byly minulý rok naměřeny rekordní teploty, díky nimž je sucho větší a delší. Takže se v podstatě akorát zintenzivněly podmínky pro požáry. Nejhorší na tom všem je, že se díky tomu uvolnilo do vzduchu neuvěřitelné množství CO₂, který globálnímu oteplování přispívá, takže jsme se dostali do těžce zastavitelného cyklu, který bude mít však asi hodně nepěkný konec.

Mohla bych pokračovat dál s novinkama v tomhle duchu, například civilní války na

Blízkém východě, ale nebudu to dělat tak skličující.

Chtěla bych zmínit Prahu 3 a její nové logo, jelikož vyvolalo v lidech silné emoce. Za 350 tisíc korun městská část koupila nové logo (a celý rozsáhlý manuál identity včetně vizitek, dopisních papírů atd.), které sestává ze tří různoběžných čar. Díky

své jednoduchosti a kokainové lajny připomínajícímu tvaru schytalo víc než dost posměchu a kritiky. Za mě logo plní svůj úděl výraznosti, i když Praha by dle mého názoru měla mít logo jednotné.

Ale prostě by to nebyli Češi, kdyby všechno nezkritizovali a nepoplivali.

Eminem, jeden z mála bílých OG rapových legend, vydal 17. ledna nové album s 20 tracky „Music to be murdered by“. Jeden z featuring umělců je taky Juice WRLD, který po předávkování minulý měsíc zemřel.

V albu je typicky kritika všeho, co se Eminemovi nelíbí, jenže pak z toho vzniká nadávání na mladou generaci od čtyřicátníka. Ne, ale za mě je album dobrý a líbí se mi, že nepřestává rapovat o aktuálních problémech. Ale nějakou analýzu bych asi radši nechala na někom, kdo se víc vyzná.

Takhle bych asi ukončila polemizování nad událostmi nové dekády. Jen bych

ještě ráda řekla, že mě vlastně mrzí, jakým směrem se svět ubírá a děje se víc špatného, než dobrého, takže nejsme v rovnováze. Mrzí mě, jak všechno musí být rychle, všeho musí být hodně. Mrzí mě, že konzum je symbolem země prvního světa. Mrzí mě, že jsme tak často na sociálních sítích a neumíme se zabavit ničím jiným. Mrzí mě, že když se něco stane, všichni to akorát sdílí, ale málokdo se o to opravdu zajímá. Mrzí mě, že lidi zavírají oči nad důležitými a špatnými věcmi.

Asi Vám tenhle můj přídavek může znít dementně, ale tak to prostě cítím a tak se zkus taky zamyslet, co tě na společnosti vytáčí a zkus s tím něco dělat. Protože jinak dopadneš jako edgy kids, co křičí, že kapitalismus je špatnej, ale přitom sedí v mekáči.

-Maja Kafková, Septima A

DĚDEČKU HŘÍBEČKU, BUDEME SE I TENTO ROK BÁT?

„Novoroční ohňostroj býval v Praze dlouholetou tradicí, tak jak si ho někdo dovoluje zrušit?“, „A co víc, my platíme daně, takže nám ho vlastně dlužíte!“ nebo „Poptávka -> nabídka!“, tak nějak vypadal konec roku 2019. Proč?

Ve chvíli, kdy pražský primátor Zdeněk Hřib a zbytek radních v srpnu minulého roku rozhodli, že místo klasického, velkolepého pražského ohňostroje bude novodobější videomapping, strhla se vlna debaty. Vlna špatné a vyhocené debaty. Na jedné straně stáli tradiční zástánci ohňostroje, na druhé lidé argumentující zraněnými zvířaty a vyděšenými dětmi.

Prvotní reakce skupiny první byla jasná, ohňostroj lidi baví, jsou na to zvyklí, pro děti je to něco nadpřirozeného a fascinujícího. K Novému roku to prostě jendoznačně patří!

Druhá skupina, do které se řadí i sám primátor Hřib, přišla s argumentací trochu více podloženou - ohňostroj neděsí jen zvířata. Děti i dospělí, kteří trpí určitými mentálními postiženími, jako může být autismus, zvuky a blikající světla děsí. Nejde tedy pouze o domácí mazlíčky, kteří zalézají pod stůl.

To však problém nikam neposunulo. Českou společnost dělí na dvě skupiny spousta věcí, ať už jsou to politické názory nebo recept na správný bramborový salát, avšak reakci, která po zrušení novoročního ohňostroje následovala, většina z nás nečekala. Dobrovolníci z celé České republiky, samozřejmě převážně z Prahy, se usnesli, že si ohňostroj vzít nenechají a vlastními prostředky ho zorganizují. Započala tedy sbírka, která kupodivu opravdu vybrala potřebný počet peněz - 250 tisíc. Pod záštitou Prahy 2 se tedy na

Folimance neoficiální novoroční ohňostroj opravdu konal.

Bylo už jen na lidech samotných, čemu dávají na Nový rok přednost. Spousta lidí šla k Národnímu muzeu na videomapping jen ze zvědavosti, a také podle toho následně vypadaly recenze, které nemusely radní úplně potěšit.

Kritizovala se dětičnost, lidé projekci nazývali nudnou a bez nápadu či dokonce vyhozenými penězi. Ke kritizování totiž přímo nabízela skutečnost, že videomapping zařízený primátorem Z. Hřibem stál 2 miliony korun, zatímco ohňostroj pořádaný občany pouze 250 tisíc.

Debata se v hloubkách sociálních sítí vede až do teď a kdo ví, jak tomu bude příští rok. Zda se magistrát nechá strhnout hlasem českého lidu, či si bude stále stát za svým a půjde po stopě již několika států světa.

Není nic nového, že se česká nátura se změnou vypořádává těžko, avšak můžeme si to v dnešním stavu společnosti a stavu událostí ve světě okolo nás dovolit? Opravdu je nutné lynčovat toho, kdo se v moderní době snaží přihlídnout ke štěstí všech a ne jen roboticky následovat staré zvyklosti? Zamysleme se, proč je pro nás důležitější další vánoční pohádka a pár pyrotechnických efektů na Nový rok, než reálné globální problémy, před kterými se už, bohužel, ve svých bytech a na chatách neschováme.

- Nela Majerová, 4.A

NEJASNÁ BUDOUCNOST

Tenhle článek chci věnovat všem, kteří neví, co se sebou po Aleji.

Číslo 2020 i mně dřív připadalo magické, a i proto jsem se naivně domnívala, že tohle bude můj rok. Rok plný změn, a to jenom k dobrému. Rok, kdy se začne rýsovat moje skvělá budoucnost.

Leden máme skoro za sebou a já se spíš topím v myšlenkách, proč mi těch 2020 zatím nepřineslo žádné ovoce. Já vím, neměla bych to uspěchat. Ale z pohledu maturanta, který pořád nemá jasno v tom, co z něj bude, není

chvíli, ale rozhodnutí, na jakou vysokou jít anebo i nejít, člověka v maturitním ročníku zastihne v podstatě nečekaně. Takže ať se říká cokoli, už ve třetáku se zamyslete. Jasně, že třetí ročník je spíš velká party, a tomu se nesmí odporovat, ale sem tam nějaký ten den otevřených dveří nikomu neublíží.

Pokud si říkáte: „Uf, tak dobrý, že někde už jsem se podívat byl,“ ani to není důvod si oddechnout. Já taky ve třetáku školy obcházela a kruhem se stejně vracím k mému novoročnímu vzteku na sebe samu. Protože člověk si to obejde a řekne si, že jo tohle by ušlo a tohle zase třeba vůbec ne, ale nikdy se přímo nezajímá o to, co proto musí udělat, a především jaké termíny budou vládnout jeho kalendáři. Termín podání přihlášky, termín SCIA, termíny pohovorů. Nemluvě o tom, že tohle vše se musí skloubit s maturitou.

Mojí radou tedy je neusnout na vavřínech. Říjen je ideálním počátečním bodem vašeho bádání. Protože některé školy, které například vyžadují nějaké talentové zkoušky, mívají deadline podání přihlášky už v půlce listopadu. I já kvůli své neinformovanosti takhle jednu příležitost promarnila. Zdá se to samozřejmé, že si člověk tyto věci pohlídá, ale se vším, co s sebou

jednoduché obavy hodit za hlavu. Slyšet tohle ode mě už něco znamená. Ve většině věcí bývám životní roztleskávačkou, ale s lednem i na mě padla tíha rozhodování se. Podporovat ostatní i sebe je jedna věc, ale k tomu nejprve musím vědět k jakému cíli se chci „dopodporovat“.

Vím, že v takové situaci nejsem sama. V maturitním ročníku se velmi zřídka najdou studenti, kteří vědí přesně, co od života chtějí. Těm, kteří mají jasno, závidím.

Proto berte tohle jako varování. Obecně se nepovažuji za lenocha nebo člověka, který nechává věci na poslední maturitní ročník přináší, i to je docela výzva.

Také bych vůbec neopovrhovala vysokými školami v jiných českých městech. Například Brno, Zlín, Písek, Olomouc – tady všude najdete mnohokrát i lepší studijní obory než v Praze. Navíc z jejich dne otevřených dveří si můžete udělat fajn jednodenní výlet. Tohle napsala proslulá pragocentricka, takže to už musí něco znamenat.

Ke konci zním jako máma, ale upřímně mluvím jen z vlastní zkušenosti. Užívejte života, to je základ. Ale nezapomeňte na to, že i Alej jednou skončí, ať už se vám to líbí nebo ne, a že po ní už vás nikdo za ruku držet nebude. Nechci proto abyste vy, další maturanti, začínali své budoucí ledny v obavách a frustraci, jako letos my. Aspoň nějak si ten hektický poslední rok ulehčete, tím pádem si pořídte pořádný diář a vybavte se pevnými nervy a pořádnou propiskou.

Tak ať není ta budoucnost tak nejasná pro všechny!

- Žaneta Špánková, 4.A

AUSTRÁLIE V PLAMENECH

Sliby a snahy v novém roce zvrátit, zastavit, či alespoň zpomalit globální oteplování a s ním spojenou změnu klimatu se při pohlédnutí na lednové zprávy příliš plnit nedaří. Jedním z hlavních témat, o kterém se v posledních týdnech čím dál více mluví jsou právě probíhající neobvykle rozsáhlé požáry svazující východní pobřeží Austrálie.

Detaily o největších ohních, které Austrálie za několik desetiletí pociťuje, na nás vyskakují ze všech stran. Vyčerpaní hasiči, kterým nestačí síly, miliony mrtvých zvířat, tisíce ztracených domovů, a dokonce i několik lidských životů.

A jak to vidím já, očima člověka, který v době největšího nebezpečí právě v centru dění žil?

V první řadě je dobré zmínit, že požáry započaly už koncem července 2019 a to z důvodu sucha a nedostatečných srážek. Takové požáry jsou již ovšem, řekněme, každoroční tradicí. Jde o zcela přirozený proces v přírodě, díky kterému se vegetace obnovuje a který je v takovém prostředí nezbytný. Proto objevující se ohně mnohé Australany nepřekvapily a příliš nevzrušovaly.

Projev klimatické změny se ale podle nemála zahraničních zpravodajství ukázal až o pár měsíců později, kdy se požáry začaly rozšiřovat, k čemuž dosti přispíval i silný vítr. Míst ve vnitrozemí s podobným problémem postupně přibývalo a tím se i zvedl zájem o téma a následná vlna, která zaplavila největší světová média a spustila tak hromadnou paniku.

Samozřejmě, že je dobře, že se téma dostalo do povědomí i zbytku světa a lidé se snažili honem najít řešení, jak Austrálii zachránit. Ve mně to ale spíš vyvolává smíšené pocity. Požáry se neobjevily najednou a z ničeho nic.

Postupně se šířily několik měsíců, během kterých bylo bohužel ohroženo množství zvířat, lidí i domovů. Hasiči odváděli nesmírně obdivuhodnou práci po celou dobu bez ohledu na to, jestli se o nich psalo za oceánem, nebo ne. Dobrovolníci se přidávali postupně.

V Austrálii se v životě lidí s prosincovým zájmem o téma tolik nezměnilo. Na rozdíl od lidí, ti, co se bránit neumí, jsou zvířata, která žijí po celé Austrálii nehledě na pobřeží či vnitrozemí, a nemají, jak před ohněm utéct. Takový problém je tu ale pořád a rozhodně nepřišel až s tím, že kouř na týden zamořil Sydney, což vyvolalo mediální zájem, aniž by v Sydney, kdy hořelo.

Je zajímavé porovnat zprávy australské a světové – v australských je již nejméně od září na denním programu zmínit probíhající požáry, které sice do života většiny lidí přímo nezasahují, spíše je probírán příběh aktuálně zachraňované koaly, ale jsou považovány za případnou hrozbu. Naproti tomu světová média se v předprosincových pěti měsících o Austrálii zmiňují velmi rezervovaně, ale s kouřem, jež zaplavil Sydney, se spustí palba informací a vypadá to, že celý kontinent je v plamenech a lidé nestačí utíkat.

Abych to tedy nějak shrnula... Austrálie byla vystavena těžkému období, kdy se obvyklé požáry rozšířily do větších rozměrů, což zasáhlo především konkrétní místa a lidi a velké množství druhů zvířat, které proti ohni neumí bojovat. Životy většiny lidí, kteří napříč Austrálií žijí převážně ve městech, to razantně neovlivnilo ani v době největšího rozmachu, což jsem já mohla pozorovat přímo na místech, o kterých se mluvilo jako o nejvíce zasažených. Zatímco v Česku se problém v té době možná až někdy přeháněl do vyhocených rozměrů.

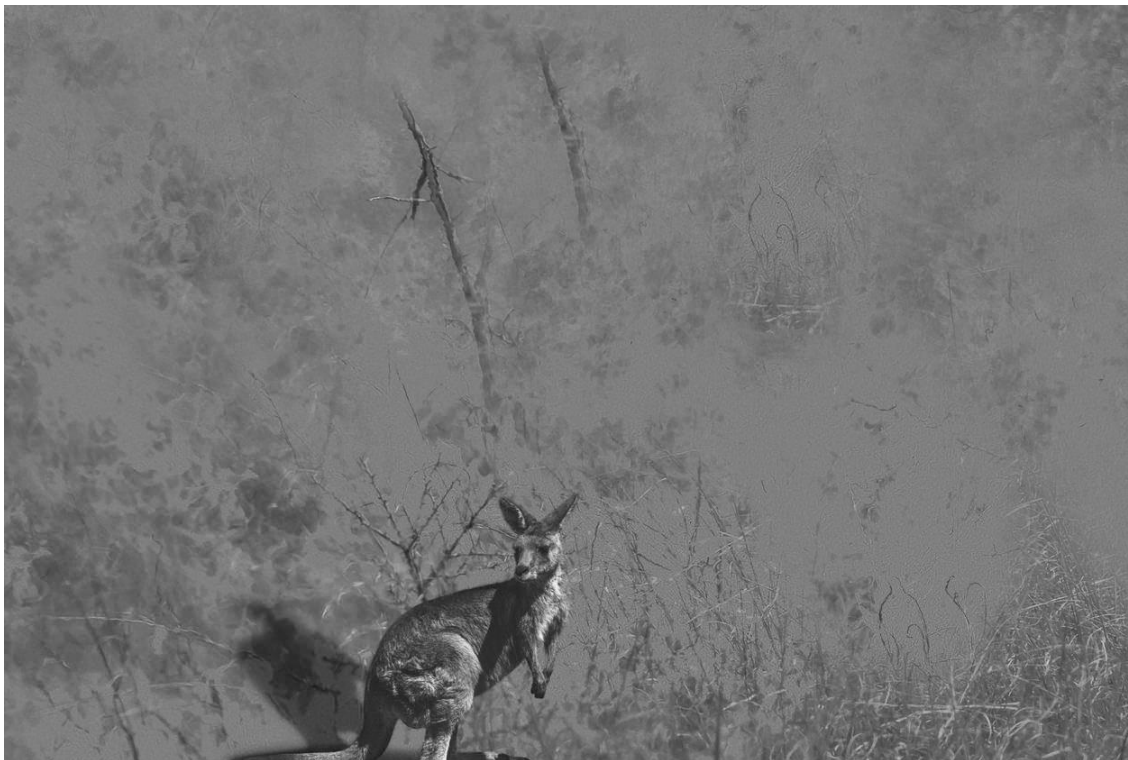
Je moc dobře, že se o problému mluví, konají se různé sbírky na pomoc a

obnovu prostředí, ale bylo by fajn, aby
téma bylo obecně známo i předtím, než
se kouř dostane do metropole, která je
jím postižena naprosto minimálně.

- Anna Suchánková, MB

AUSTRALIA'S BUSHFIRES IN A NUTSHELL:

- požáry od července 2019
- vlna mediálního tlaku přišla v prosinci 2019
- 3000 ztracených domovů, 30 lidských obětí
- půl bilionu zvířat - některé druhy možná zcela vymřely
- horko, sucho, globální oteplování, šíření větrem
- Melbourne, Sydney v prosinci vyhlásilo stav nouze → zájem médií po celém světě
- celkem zasaženo 7,3 milionů hektarů
- po uklidnění požárů několik míst naopak zasáhly záplavy

ZPOVĚĚ ZAHRANIČNÍHO STUDENTA

Caroline Cianci

Pokud vás zajímá, co obnáší vyrazit ještě na střední studovat do zahraničí a jaké to je, poznávat cizí zemi očima dočasného přistěhovalce, kontaktujte Caroline. Caroline vyjela druhé pololetí minulého školního roku do španělské Valencie. Vrátila se nadšená a její nově nabytý, bezstarostný španělský mindset jí pořád tiše závidíme.

Na co nejradši vzpomínáš?

Na čas strávený s mými nejlepšími kamarády – většina z nich byli zahraniční studenti. Nejdřív jsem si říkala, že bych se spíš měla snažit mluvit s místními, abych si víc procvičila španělštinu, ale prostě jsme si sedli tak dobře, že jsem s nimi trávila většinu volného času. Chodili jsme na pláž, lehnout si na trávnik do velkého parku, který se táhl celou Valencií, projít se jen tak do centra, ale nejlepší zážitky byly ze španělských diskoték, které byly oproti českým něco úplně jiného, všichni tancovali až do rána a hrozně jsme si to vždy užili.

Jak těžké bylo seznámit se s místními?

Bylo opravdu jednoduché se začít bavit s náhodnými lidmi, na pláži, v centru, a tak podobně. Přišlo mi, že Španělé se nestydí, prostě si dělají, co chtějí. Neřeší, jak se na ně budou ostatní koukat, což mi přijde úžasný. Ve škole to taky bylo fajn, na škole nás bylo 5 zahraničních studentů, takže to pro ně nebylo nijak výjimečné, ale přesto se se mnou všichni chtěli seznámit a pak se naučit pár sprostých slov česky, což je samozřejmě nejdůležitější.

Je něco, co bys z tamější kultury ráda přenesla sem?

Španělský pohled na život a jejich komunikativní povahu. Moje hostitelská mamka mi jednou řekla tuhle úžasnou větu: „hay que trabajar para vivir, no vivir para trabajar“ – musí se pracovat, abychom mohli žít, ne žít, abychom pracovali. A to v podstatě shrnuje Španěly.

Jaká byla tvoje hostitelská rodina?

Bydlela jsem s 60letou Marí, která už měla 3 dospělé děti, a jen její nejmladší syn s námi občas byl doma. S Marí a jejím pejskem jsme si sedli úžasně. Byla hrozně upovídaná a milá, měla obrovskou trpělivost, když jsem jí nerozuměla, úžasně vařila, doporučovala mi, co bych mohla podnikat s kamarády, a divila se, proč jsem doma „tak brzo“, když jsem jednou z diskotéky přišla ve tři ráno. Mohla jsem se na ni ve všem spolehnout. Taky hostila jiné zahraniční studenty přes týden, asi tak, jak jsme byli ubytovaní v tercii, když jsme jeli do Anglie. Takže kromě nás dvou jsme tam skoro každý týden měli jiné Francouze a ke konci mého pobytu dva Američany na celý měsíc.

Co tě na Španělsku nejvíc překvapilo?

Asi to, jak mají skoro ke všemu laxní přístup. Třeba ve škole: v hodinách jsme si spíš povídali a nic moc se nedělalo, ale testy byly celkem obtížné, takže pak se všichni na poslední chvíli hodně stresovali, že nic nestíhají. Další věc byl posunutý denní režim. S tím jsem sice počítala, ale i tak jsem mnohdy večer dost hladověla, jelikož ve Španělsku se normálně jí až v 10 (my jsme tedy naštěstí jedly dřív, protože Marí taky přišlo hloupé, aby se večerelo tak pozdě, takže „brzká španělská večeře“ byla většinou okolo půl deváté)

Co tě nejvíc bavilo ve škole?

Asi hodiny tělocviku, protože mi přišly vtipný. Narodil od Čechů ve Španělsku skoro nikdo nemá odpolední kroužky a nejsou moc fyzicky aktivní (sem tam se

najde člověk, co chodí do fitka nebo chodí běhat, ale většinou ne pravidelně). Takže na mě všichni civěli, když jsme poslední trimestr hráli volejbal a já jako jediná podávala horem a byla jsem schopná pořádně nahrát. Učitel se mě dokonce zeptal, jestli nejsem v nějakém týmu jako profesionální nahrávačka, což mě teda hodně upřímně rozesmálo. Pokud neodmaturuju, tak můžu říct, že aspoň hrát volejbal jsem se na Aleji naučila :D

Byla jsi spokojená s agenturou?

Česká agentura Alfa byla dost pomalá a trochu zmatená, ale vše se stihlo včas a bez problémů. Španělská agentura, Interhispania, byla velmi spolehlivá. Hned na začátku jsem změnila rodinu, protože jsem byla v opravdu malém pokoji se dvěma holkami, z nichž jedna byla taky zahraniční studentka, přitom jsem měla být jediný zahraniční student v rodině. Vážně jsme si nesesedly a agentura mi naštěstí hned umožnila

změnit rodinu. A lepší umístění v rodině než s Marí si nedokážu představit. Z toho plyne: Jestli máte s něčím problém, rozhodně to někomu řekněte a NESTYĎTE se, protože čím déle to budete natahovat, tím horší to bude a pak jenom budete chtít jet zpátky domů. Opravdu všechno se dá vyřešit:)

Co ti to pobyt v zahraničí dal, změnila jsi se nějak?

Myslím, že jsem celkem stejná, jako když jsem odjela, ale přesto se pár věcí změnilo. Na některé věci mám jiný, otevřenější pohled a od Španělů jsem pochytala to, že už je mi jedno, co si o mně myslí ostatní, a řekla bych, že jsem teď obecně šťastnější než předtím.

- Anna Sušická, MB

PŘIJÍMAČKY ČISTĚ PRO VĚDECKÉ ÚČELY

Letos, hned v druhém týdnu nového roku, jsem si vyzkoušela něco, co většina Alejáků nikdy neokusí. Šla jsem na přijímačky na uměleckou střední školu. Poprvé mě to napadlo koncem minulého školního roku. Ne že bych byla nevěrný Aleják, to ne, ale měla jsem kamarády, kteří se na umělecké školy hlásili minulé roky a vyšli z toho s nezapomenutelnými zážitky, portfoliem své práce, které si každý musí na přijímačky připravit, a nezkreslenou kritikou onoho portfolia. Přišlo mi to jako krásná příležitost přinutit samu sebe něco vytvořit. Tak jsem si řekla: proč to nezkusit?

Vytiskla jsem si přihlášku přeplněnou informacemi nesmyslně malinkými písmenky, vyplnila ji, donesla ji na školy a byla jsem připravená. Celé to bylo až moc jednoduché. Přihlášku jsem vzala na Hellichovku*, grafickou školu na Praze 1, která se mi sice zdála odtazítá a neorganizovaná na dni otevřených dveří, ale obor Design tiskovin, který jsem napsala do přihlášky je prý vynikající a na Žižkárnu*, další dobrou školu na Žižkově, na obor Užitá malba. Ze svaté trojice dobrých výtvarných škol, kam je sakra těžký se dostat chyběla už jenom Holarka. Holt jsem přihlášku na tři školy podat nemohla.

Celý podzim jsem malovala a kreslila (zas tak převratný to nebylo, věnovala jsem tomu mimo výtvarku opravdu minimálně času) a den před odevzdáním portfolia, které se musí škole dát tři dny předem, jsem veškeré své práce překotně lepila na velké šedé papíry pro alespoň nějakou přehlednost. Nakonec jsem s tím, sice ne úplně rovně nalepeným, ale dostačujícím, v pondělí po škole doběhla na Žižkárnu a pět minut před koncem přijímání desek to předala paní vrátné. Člověk by si myslel, že by jejich úřední hodiny na přijímání prací nemusely být v pondělí od deseti do dvou, aby to deváťáci chodící normálně do škol zvládli odevzdat. Na druhou stranu nikdo asi nepočítá s tím, že tam chodí uchazeči z gymnázií z druhé strany Prahy a přijímačky jim celé nezařizují rodiče.

Osudný den přišel a já jsem byla překvapivě nervní. Celý půlrok jsem si říkala, že o nic nejde, tak proč se teď třesu? Když jsem ráno dorazila na Žižkárnu, své jméno jsem samozřejmě nemohla najít na dveřích, kde mělo být, ani na žádných jiných dveřích. Tak jsem po čase stráveném doběhnutím dolů z oddělení malby na nejvyšším patře do přízemí, kde jsem při příchodu zanedbala nástěnku s rozřazením do tříd, dorazila do své učebny poslední a zbylo na mě nejhorší z deseti míst s velmi špatným pohledem na zátiší uprostřed místnosti (zarputile doufám, že tu nikdo takový není, ale pro neznalce je zátiší seskupení objektů, které se kreslí nebo malují- v našem případě obojí).

Ve třídě bylo po celou dobu přijímaček naprosté ticho, s rivaly se zřejmě nemá mluvit. S dívkou vedle mě jsem se snažila navázat rozhovor, protože jsme tam byly jediné z Prahy, ale bylo to asi takové jako konverzace s cihlovou zdí.

První úkol byl test všeobecných znalostí. Pro demonstraci úrovně tohoto testu vám sem dám pár otázek z něj.

Rokem 1801 začíná které století?

- a. sedmnácté
- b. osmnácté
- c. devatenácté

Kdo zemřel při Francouzské revoluci?

- a. Ludvík XVI
- b. Ludvík XIV
- c. Ludvík XIII

Kdo není současným českým umělcem?

- a. David Černý
- b. Jiří David
- c. Mikuláš Medek

Takovýchto těžších otázek (např. co to je architráv) tam bylo poměrně dost a já jsem měla dost štěstí, že jsem z Aleje a čtyři roky jsem navštěvovala kvalitní hodiny dějepisu. Překvapilo mě, že z testu měla naprostá většina lidí 0 bodů a neuspěli proto u přijímaček. Ostatní úkoly už byly výtvarné: za velmi malý úsek času nakreslit a namalovat zátiší, a potom si v tom zátiší najít detail a udělat z něj barevnou kompozici. Nad zátišími svých soků jsem trochu zoufala (jeden kluk si celou malbu předkreslil podle pravítka- to se opravdu dělat nemá), ale bylo mi jich líto, když učitelé vyhlásili výsledky s pouhými sedmi postupujícími. Nevím kolik tam bylo ten den lidí, ale za oba termíny dohromady tam přišlo 111, takže většina nepostoupila. Spoustu lidí to úplně zduřilo a hodně jich začalo na místě plakat.

Já jsem se ke svému údivu mezi 7 vyvolených dostala a byla jsem pozvána k pohovoru. Ten se odehrál ve věži školy a pro jeho absolvování bylo potřeba vyšplhat něco mezi schody a žebříkem, taky by bylo fajn mít na Aleji věž, nemyslíte? No pohovor strávili 4 malíři polovinu celého času tak, že se bavili mezi sebou o tom co mám a nemám dělat až mě nevezmou, zatímco jsem tam seděla a usmívala se. Dali mi čtyři body z pěti.

Zázitek to byl vyčerpávající, ale určitě obohacující. Kde jinde si zadarmo zakreslíte pod neuvěřitelným tlakem a stresem v takovém tichu, které snad panuje jenom na přijímačkách? Idylka.

Na Hellichovce mi trochu zkazili dobrý pocit z přijímaček, když jsem jim tam donesla svoje portfolio a zapomněla jsem na flešku. Zeptaly se mě, jestli umím číst, no každopádně jsem se na svoje druhé přijímačky moc netěšila. Modlila jsem se, abych nepostoupila do druhého kola, abych na tu školu nemusela dva dny po sobě, takhle to tam totiž funguje.

Přijímačky tam byly nakonec celkem fajn. S lidmi ve své učebně jsem se pobavila, začali jsme kreslit zátiší o deset minut dřív, protože nefungovaly hodiny a nikdo si toho nevšiml a na úkoly jsme měli mnohem víc času než na Žižkárně. Bylo to hezké, ale byla jsem ráda, když jsem zjistila, že do druhého kola jsem se nedostala a můžu jít další den v klidu do školy.

Výsledky budou přístupné až příští týden, ale i když by pro můj vnitřní pocit bylo hezké se dostat, tak jsem se na Žižkárně jednou provždy rozhodla, že umělecká střední není pro mě, ani kdyby mě prosili na kolenou, abych tam nastoupila.

Pro vás ve svých prvních třech letech na našem gymnáziu, jestli přemýšlíte o možnosti zkusit si to, co já, nechci říct, že to doporučuju, protože kdyby si to jen tak zkusil každý z nás, nebylo by přijímací řízení k ničemu, ale ta příležitost tady je a jestli chcete zažít dobrodružství, neváhejte ji využít.

- Johana Trejtnar, KA

*toto jsou všeobecně používané přezdívky škol, fakticky mají mnohem delší a zamotanější názvy, stejně jako Alej

MÓDNÍ POLICIE

Tato fotka je vyladěná jak housle od Stradivariho. Vkusnou červenou kravatu uprostřed chytře doplňují po stranách modrý a fialový motýlek. Především se však naše oko může popást na exkluzivních outfitech našich nádherných mladých slečen. Jestlipak poznáte, které jsou z domácí dílny a o které dívky se jedná?)

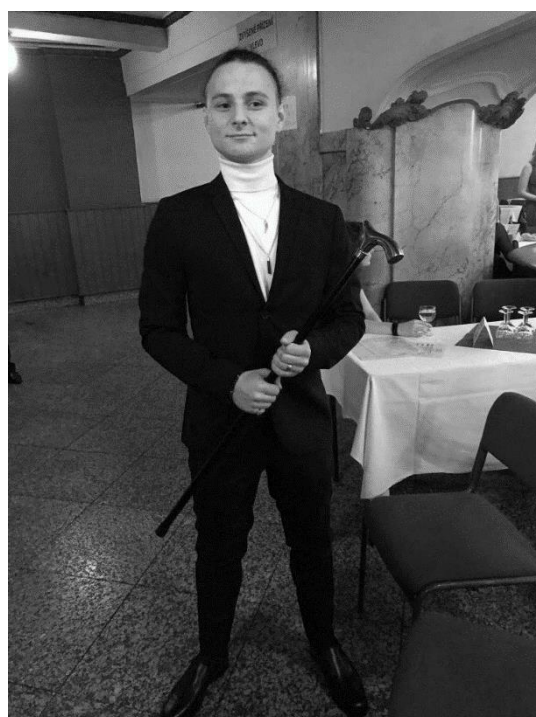
Jak jste si bez pochyby všimli, ani osvětlení v Lucerně nedokázalo odolat těmto mladým dámám. Stačilo pokynout a nikomu a ničemu nezbyvalo, než přenechat světlo reflektorů jim.

Každý z nás má nějakou MCBP, která se mu o dlouhých nocích vybaví. Z našich maturantek a Stráni nám závratným tempem neroste nic jiného, než další divoké fantazie nadcházejících generací.

Žanetky momentka potěší nejednoho obdivovatele tohoto usměvavého sluníčka a neméně milovníků piva. Přidejte k tomu klobouk, kradený přímo z továrny na čokoládu a dostaneme ... (doplňte masterpiece)

Ač jsem se původně spolu s mnohými mylně domníval, že se něco přihodilo Vítově noze, byl jsem ubezpečen, že jde pouze o S U P E R F L E X. Zde si tedy mocného Víta s holí, kterou bych definitivně nechtěl dostat po papuli znovu vychutnejte.

Relax v neplesovém oblečení jde ruku v ruce s cigaretkou, úsměvy a přetelstvím. Tahle fotka vám nemůže nevyvolat úsměv na tváři :)

Tohle je Čtvrtácké krásno. K dokonalitě chybí pouze Tomášková prdelka, která se ke všeobecné nelibosti skrývá na druhé straně fotky. Hmmm, jak jí ta vínová slušela!

Na after party už jsme zdaleka nevypadali tak fresh a nevyjetě, jako na plese. Pořád nám to ale sakramentsky slušelo!

ARTHUR RUSSELL: THE UNDERRATED LEGEND OF THE 80S

Based on a recommendation from a friend, Charles Arthur Russell Jr. has quickly become one of my favorite artists. Born in Oskaloosa, Iowa in 1951, he started playing the cello and piano and composing his own music at a very young age. He was a very shy, introverted kid with an acne scarred face who checked out library books on minimalism and psychedelics and at only 18 years of age, moved to San Francisco where he lived in a Buddhist commune for some time. He studied Indian classical music and became friends with Allen Ginsberg who he collaborated with and later briefly dated. He then settled in New York where he proceeded in making music, often releasing it under different names like Dinosaur L or Indian Ocean.

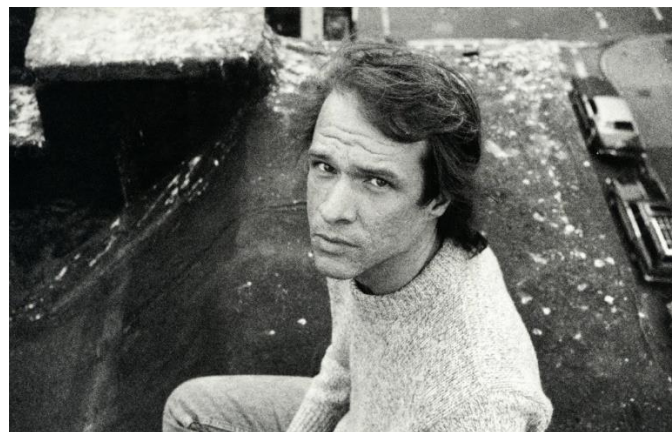
The style of his music is incredibly diverse, the genre often being labelled as avant-garde, lovelorn folk, mutant disco or New Wave. His music is both ecstatic and depressing. *"Being sad is not a crime,"* Russell sang on *"Love Comes Back."* During his life, he only produced one solo album, *World of Echo* (1986). Shortly after the release, he was diagnosed with AIDS which caused throat cancer. He still kept on working but died in 1992 at the age of 40.

Because of his introversion and perfectionism, he often left songs unfinished leaving more than 1000 tapes behind. That's why there was so much to work with after his passing and Steve Knutson and Russell's last partner Tom Lee released many albums posthumously. Steve Knutson once said that *"If you told Arthur you liked his music, he didn't trust you—there was*

something wrong with you." The composer Phill Niblock stated that *"He was never satisfied. But it wasn't so much that he was hard on himself, as simply interested in continuing to explore, looking for new ways to look at music."* He even had the chance to sign a deal with Columbia Records' producer who signed Bob Dylan but in words of Knutson *"somehow managed to fuck everything up."*

During his time, he never achieved great success. The magazine *Stylus* even described him as *"criminally overlooked for far too long"* and *"a genius—never to be recognized in his own time, but to be enjoyed by generations to come."* Even *Pitchfork* described him as *"a changeling artist whose only parallel might be Miles Davis, constantly placing his individual sound in new contexts, constantly searching."* Even though he has still not reached mainstream popularity (Knutson and Lee do not promote his albums in any way because they believe that *"it's in really poor taste to market dead people,"*), many modern artists are still inspired by his work. Kanye West, for example, sampled one of Russell's songs on a track in *The Life of Pablo* and Frank Ocean is a fan.

- Thea Šebková, OB

STUDENTSKÁ OTÁZKA

Co vás už teď štve na roce 2020?

THEA ŠEBKOVÁ, OB

Že se zas nic nezměnilo

ERIC GUNAWAN. OA

Ranní kocoviny

I ty odpolední teda

Vlastně jakýkoliv kocoviny

EMA LI, 4.A

nedostatek posteli ve Wuhanu

KATEŘINA ZÍPKOVÁ, 4.A

Štve mě, že nebude datum 20.20.2020, to by bylo krásný. A teda taky maturita a podobný prkotiny.

ANNA ČERVINKOVÁ, 4.A

Vždycky, když mam napsat datum, tak začnu s 201.

KRISTÝNA STŘÍBRNÁ, 4.A

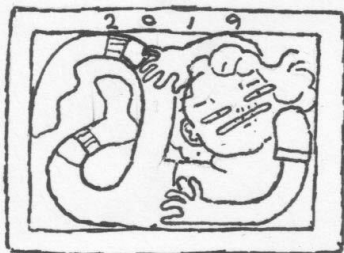
Že už je 2020 a moje odpověď ještě nebyla v aleu.

FOTOKOUTEK

Nový rok

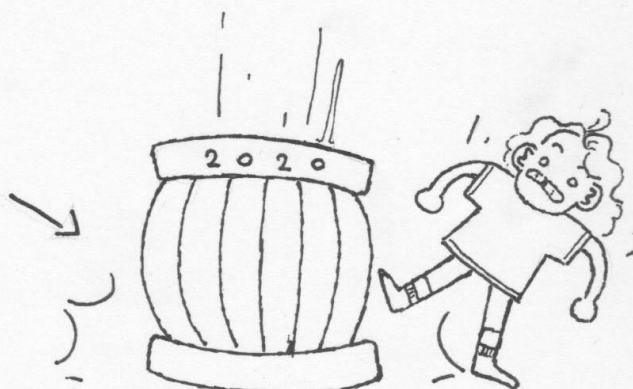
ŠŤASTNÝ NOVÝ ROK!

TAK JO. TŘI, DVA, JEDNA...

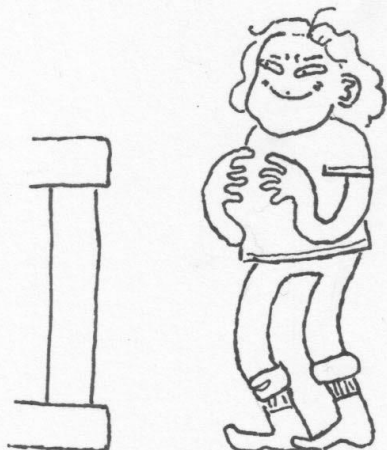

SPOKOJENOST

BUM!

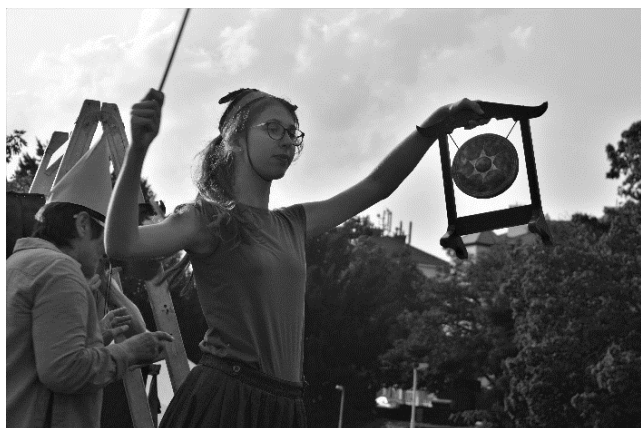
HEHEHE ..., VEDLE.

MAJDA ZÁKOROVÁ

REDAKCE

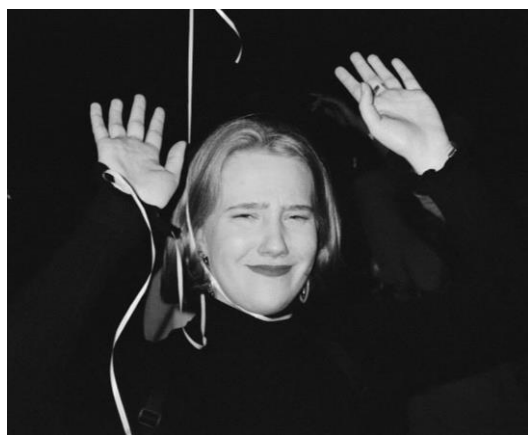
grafika titulní stránky: Maja Kafková, MA

Johana Trejtnar
šéfredaktorka

Thea Šebková
redaktorka

Žaneta Špánková
redaktorka

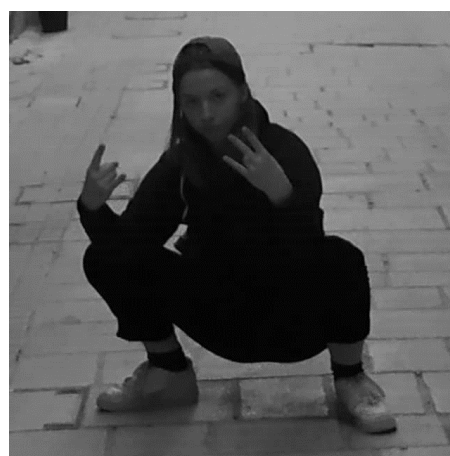
Nela Majerová
redaktorka

Eliška Polejová
redaktorka

Eric Guanawan
redaktor

Maja Kafková
redaktorka

ALEO